

Όταν η χυδαιότητα του θεάματος μετατρέπεται σε αυτοσκοπό

> Παράσταση «Hen's Night» του Νέαρχου Ιωάννου από την ΕΘΑΛ

THE NONAS ΜΟΛΕΣΚΗ

Πριν από μερικές βδομάδες η ΕΘΑΛ γιόρταζε τα δεκάχρονα της Δεύτερης της Σκηνής. Το γεγονός ότι το θέατρο της Λεμεσού αποφάσισε να οργανώσει μια βραδιά γιορταστικής αποτίμησης της δεκάχρονης πορείας της Δεύτερης σκηνής δηλώνει ότι οι δεκαέξι της παραγωγές αποτελούν στα μάτια των υπευθύνων μια ξεχωριστή μέσα στο σύνολο των παραγωγών ενόπλη. Ψάχνοντας για το κοινό χαρακτηριστικό αυτών των τόσο διαφορετικών μεταξύ

τους δεκαέξι παραστάσεων, το οποίο ταυτόχρονα να καθορίζει τη διαφορετικότητα τους από τις παραγωγές της Κύριας Σκηνής, καταλήγουμε στο συμπέρασμα πως το κριτήριο επιλογής του ρεπερτορίου, αλλά και του τρόπου ανεβασματος των έργων της Δεύτερης σκηνής ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ η προσέλκυση του μεγαλύτερου αριθμού θεατών. Απλό, αλλά ουσιώδες στην ιεράρχηση των λόγων για τους οποίους ανέβηκαν οι παραστάσεις

της Δεύτερης Σκηνής οι πρώτες θέσεις είχαν τα καλλιτεχνικά κριτήρια. Έτσι, οι καλύτερες παραγωγές της ΕΘΑΛ, όπως «Το κτήνος στο φεγγάρι», «Ο μικρός Εύολφ», «Γυρισμός», Πέτρες στις τσέπες», ικανοποίησαν τους δημιουργούς τους... και έναν περιορισμένο αριθμό θεατών. Έχοντας, λοιπόν, τη Δεύτερη Σκηνή για τη σωτηρία της καλλιτεχνικής τους ψυχής, οι ιθύνοντες της ΕΘΑΛ (όχι πάντα, αλλά συχνά) λειτουργούν εντελώς διαφορετικά σ' ό,τι αφορά το ρεπερτόριο και την αισθητική προσέγγιση των παραγωγών της Κύριας Σκηνής. Επιφορτισμένη με το καθήκον να προσελκύσει το μαζικό κοινό, προσανατολισμένη προς την κατασκευή των ευρέως αποδεχτών αισθητικών μηνυμάτων, η Κύρια Σκηνή συχνά επιτρέπει στον εαυτό της

αμαρτήματα, αλλά η συνείδηση των υπευθύνων ισορροπεί με το άλλοθι των πιο «ελίτ» παραγωγών της Δεύτερης.

Μάλλον, εμείς οι απ' έξω απ' το χορό πολλά τραγούδια ξέρουμε, γι' αυτό και νομίζουμε ότι τα επιχορηγούμενα θεατρικά σχήματα δεν πρέπει να παλεύουν τόσο απεγνωσμένα για την επιβίωσή τους. Οι υπεύθυνοι των επιχορηγούμενων θεάτρων, εκείνοι που είναι μέσα σε οδυνηρούς οικονομικούς ισολογισμούς μάλλον έχουν άλλη αίσθηση θεατρικής πραγματικότητας. Απλώς αναρωτιέμαι, αν οι υψηλοί αισθητικοί στόχοι των Δεύτερων, Πειραματικών, Μικρών Σκηνών αποτελούν μια εκ

Κράμα αρχοντοχωριατισμού και μιζέριας, κακογουσπιάς και ρηχότητας, είναι καλός στόχος για μια έξυπνη και καλογραμμένη σάτιρα. Αλλά όπως και σε μερικά άλλα δικά του έργα, ο Νέαρχος Ιωάννου παρασύρεται από τη διάθεση υπερβολής και χάνει τον αρχικό στόχο.

παιδευτική πολιτική, μια επένδυση στο μέλλον, τότε μήπως ο αισθητικός λαϊκισμός των εμπορικά πετυχημένων παραγωγών των Κύριων Σκηνών πηγαίνει τα πράγματα σε αντίθετη κατεύθυνση; Πριν από λίγα χρόνια ο Μπέρνχαρτ πέρασε από τη Δεύτερη Σκηνή με 502 θεατές μόνο, τώρα το «Hen's Night» παίζεται μπροστά σε γεμάτες αίθουσες. Σαφώς, στο «σχολείο» της τελευταίας παραγωγής της Κύριας Σκηνής της ΕΘΑΛ θα «φοιτήσουν» πολύ πε-

ρισσότεροι θεατές. Και για να κρατήσει ως μόνο κοινό της η ΕΘΑΛ, θα πρέπει να ανεβάσει γι' αυτούς παραστάσεις της ίδιας «μαζικής κουλτούρας».

Ποιο μέλλον, λοιπόν, ονειρεύεται η ΕΘΑΛ για τον εαυτό της; Πότε και πώς οι παραγωγές των υψηλών προδιαγραφών, των πραγματικών αισθητικών αναζητήσεων, των φιλόδοξων φορμαλιστικών πειραμάτων θα συναντήσουν το κοινό τους, αφού το κοινό παρακολουθεί άλλου είδους θεατρικά μαθήματα;

Μακρύς ο πρόλογος, σύντομο θα είναι το κύριο μέρος αυτού του σημειώματος. Το καινούργιο έργο του Νέαρχου Ιωάννου ασχολείται μ' ένα σατιρικό γόνιμο θέμα των νέων must κυπριακών εθίμων όπως τα hen's. Κράμα αρχοντοχωριατισμού και μιζέριας, κακογουσπιάς

και ρηχότητας, είναι καλός στόχος για μια έξυπνη και καλογραμμένη σάτιρα. Αλλά όπως και σε μερικά άλλα δικά του έργα, ο Νέαρχος Ιωάννου παρασύρεται από τη διάθεση υπερβολής και χάνει τον αρχικό στόχο. Το καινούργιο, γεννημένο από την υπερβολή σχήμα αποκτά νέα δικά του χαρακτηριστικά και απομακρύνεται από την απαραίτητη στο είδος της σάτιρας ομοιότητα με την πραγματικότητα. Τότε όμως η χυδαιότητα του θεάματος ξαφνικά αυ-

Σκηνοθέτης: Βάσος Αργυρίδης. Σκηνικά: Χάρης Καυκαρίδης. Κοστούμια: Μαργαρίτα Παπαθεοδούλου. Μουσική επιμέλεια: Νέαρχος Ιωάννου. Παίζουν: Γιάννος Αντωνίου, Μαρία Θεοχαρίδου, Αλεξία Χαραλαμπίδου, Μαριλένη Σταύρου, Φανή Σωκράτους, Μαρίνα Βρόντη

τονομείται, παύει να είναι στόχος και μετατρέπεται σε αυτοσκοπό. Κι εκεί που υποτίθεται έπρεπε να καταπολεμηθεί, ξαφνικά ανθεί και βασιλεύει στη σκηνή, γίνεται θέαμα από μόνη της και αρχίζει να ελκύει παρά να απωθεί. Τελικά το ποθούμενο μαζικό κοινό βρίσκεται σε θεατρική αίθουσα για, ας το πούμε, μη θεατρικούς λόγους, και η κακογουσπιά και ρηχότητα δεν βάλλονται από τους δημιουργούς της παράστασης, αλλά επιβάλλονται.